

Thơ Huy Cận – Tập 1

Huy Cận (Cù Huy Cận)

Nhà thơ Huy Cận tên thật là Cù Huy Cận, sinh ngày 31 tháng 5 năm 1919 tại xã Ân Phú, huyện Hương Sơn, Hà Tĩnh, mất ngày 19 tháng 2 năm 2005 tại Hà Nội. Trước khi mất ông sống tại Hà Nội, Hội viên Hội Nhà văn Việt Nam từ năm 1957. Trước cách mạng tháng Tám, Huy Cận đi học và hoạt động Văn học. Từ đầu năm 1942, vừa học Nông Lâm vừa tham gia hoạt động bí mật và làm thơ, viết văn.

Đây là trang danh sách liệt kê tuyển tập các tác phẩm, tập thơ và những bài thơ hay nhất của nhà thơ Huy Cận (Cù Huy Cận). Tác giả của những tác phẩm đặc sắc như “tràng giang, đoàn thuyền đánh cá, các vị La Hán chùa Tây Phương”. Ông sinh ngày 31 tháng 5 năm 1919 tại xã Ân Phú, huyện Hương Sơn, Hà Tĩnh, mất ngày 19 tháng 2 năm 2005 tại Hà Nội.

Thơ Huy Cận – Tập 1

Trong tập này có tất cả 60 bài thơ của Huy Cận.

- 1- Anh Đầu Thai Vào Đồi Em Mỗi Sáng
- 2- Anh Mang Thâm Em
- 3- Anh Thọ Gồm
- 4- Anh Thương Em
- 5- Anh Viết Bài Thơ
- 6- Anh Xa Em Một Nửa
- 7- Đàn Tơ-Rưng
- 8- Đã Rằng Nương Bóng Trăng Thanh
- 9- Đêm Trăng Mưa
- 10- Đêm Về Với Biển
- 11- Đảo
- 12- Đến Tây Hồ Nhớ Bạch Cư Dị
- 13- Đồi Hỏi Gì Ta
- 14- Đoàn Thuyền Đánh Cá
- 15- Bà Di, Bà Mợ, Bà Cô
- 16- Bà Mẹ Việt Nam Anh Hùng
- 17- Bà Oì Ngày Hạ
- 18- Bâng Khuâng
- 19- Bến Lò Rèn Làng Tôi Thuở Nhỏ
- 20- Bụng Lân Tài
- 21- Buổi Sáng Hôm Nay
- 22- Buổi Trưa Hè
- 23- Các Vị La Hán Chùa Tây Phương
- 24- Cái Dạ Yêu Đồi
- 25- Cảnh Địa Ngục
- 26- Cẩm Thạch – Hương Trâm
- 27- Cửa Sông
- 28- Chép Bài Thơ Cũ

-
- 29- Chùm Hoa Núi Tặng
 - 30- Chùm Thơ Viết Ở Đảo Long Châu
 - 31- Chiếc Vồng Tơ Em Tặng
 - 32- Chiều Thu Quê Hương
 - 33- Chim Làm Ra Gió
 - 34- Chong Chóng
 - 35- Con Chim Chiền Chiện
 - 36- Diệu Oì, Diệu Đã Về Yên Tĩnh
 - 37- Em A, Vườn Xoan...
 - 38- Em Đi Xe Tháng
 - 39- Em Bé Và Mặt Trăng
 - 40- Em Oì! Trời Xanh
 - 41- Gà Gáy Trên Cánh Đồng Ba Vì Được Mùa
 - 42- Gặp Chị Diên
 - 43- Gặp Em Một Sáng
 - 44- Gọi Điện Thoại
 - 45- Gửi Bạn Người Nghệ Tĩnh
 - 46- Gửi Thế Kỷ Hai Mươi
 - 47- Giã Từ, Từ Giả...
 - 48- Gió Đến Nửa Đêm Chưa Hết Lại
 - 49- Gió Chuyển Mùa
 - 50- Gió Lạnh Chiều Đông
 - 51- Gió Một Hướng
 - 52- Giọng Em
 - 53- Hai Bàn Tay Em
 - 54- Hôm Qua Ta Gặp Bạn Mai Sau
 - 55- Hôn Em
 - 56- Hỡi Em Yên Lặng
 - 57- Hồn Thuở Ban Sơ
 - 58- Hoa Giữa Nắng
 - 59- Hoa Sấu Bầy Ong

60- Huế Vãn Vương

Anh Đâu Thai Vào Đời Em Mỗi Sáng (Huy Cận)

Anh đâu thai vào đời anh mỗi sáng
 Đời tình khô theo hướng mắt em nhìn
 Anh đi trên bờ của biển em sâu thăm
 Và anh trở về sâu thăm của hồn anh,
 Theo làn sóng em; vận mệnh đôi ta
 Là hai đợt sóng giao hoà
 Trên biển lớn.
 Liệu hai ta có đổ xuống lúc cập bờ?
 Anh dựa vào bờ em chiều lặn
 Anh tự nhận mình trong gương em xán lạn
 Để yêu em tận cội, tận nguồn
 Để óc toàn em: hoa hồng và gai nhọn.
 Anh đâu thai vào đời em mỗi sáng
 Em là bình minh, em là rạng đông
 Là chân trời lùi xa mãi mãi
 Và chiếc đồng hồ cố định đời anh
 Đánh những giờ số mệnh.
 Em là hương vị của ngày, hương vị của đêm
 Hương vị nhựa nồng và trái ngọt
 Mà anh hít thở để làm êm đôi khát
 Của hồn anh nung chảy khát thèm.

Anh Mang Thăm Em (Huy Cận)

Anh mang thăm em trong hồn anh
 Như đứa trẻ thơ mãi để dành
 Chiếc bánh mẹ cho từ sáng sớm
 Anh chờ hạnh phúc những giờ xanh.

Anh mang thăm em đi trăm nơi
 Nhớ em, anh tự mỉm môi cười
 Là anh, hay chính là em đó?
 Anh sống thăm em ở giữa đời

Anh Thợ Gốm (Huy Cận)

Tặng Nguyễn Văn Y, chuyên gia gốm

Nắng lên hồng ban mai
 Anh thờ gốm ngồi xoay
 Đất mịn nhào với nắng
 Hình đẹp nở trong tay.

Gió xuân man mác thổi
 Cỏ non ròn ngoài đê
 Mùa xuân đang tạo lại
 Cây lá trên đồng quê.

Anh ngồi xoay ung dung
 ánh sáng rọi theo cùng
 Ngực anh màu nắng đượm
 Đẹp hồng như đất nung.

Bình đẹp nghìn xưa cũ
 Tay ông cha giao về

*Đang sống lại tươi tắn
Trong bàn tay vuốt ve....*

*Bình cao dáng trẻ thon
Lọ nhón thân đầy tròn
Đẹp phúc đầy của mẹ
Đẹp duyên hiền của con.*

*Xoay xoay bàn gỗ oi,
Nước mát nhào đất tươi
Anh làm thêm cái đẹp
Chưa có ở trong đời....*

1962

Anh Thương Em (Huy Cận)

*Anh thương em anh giắt
Gương trăng vào nón trời
Bốn mùa nghiêng nét mặt
Khi thương nhớ em soi*

Anh Viết Bài Thơ (Huy Cận)

*Anh viết bài thơ giữa ánh khuya
Cỏ cây yên ngủ. Gió xa về
Anh nhìn em ngủ hồn hiu nhẹ
Như bóng vườn trưa xanh tiếng ve*

*Biển lặng em nằm trong gió êm
Anh là bóng thức của hồn em*

*Ngoài kia sao cũng từng đôi sáng
Từng cặp nhân vàng trong trái đêm.*

*Bát ngát lòng anh giữa trái đời
Hai ta đôi hạt giữa nghìn đôi
Gió khuya nào biết xuân, hè nữa?
Em mộng điều chi, miệng thoảng cười.*

Anh Xa Em Một Nửa (Huy Cận)

*Em ở đâu? Anh xa em một nửa.
Một nửa hồn anh lẫn quất theo em,
Vào giấc ngủ nửa hồn anh sợ ngợ
Gió khuya hay em bước động bên thềm?*

*Tình đôi ta là trăm nghìn ràng rịt
Của tâm hồn của cả máu xương
Ai dám bảo hồn không là da thịt
Sắc hoa hồng không tách biệt làn hương.*

*Anh ở nơi em cùng trời cuối đất
Em ở nơi anh cõi thực cõi mơ
Em ở đâu mà hồn anh lẫn quất
Nhớ thương em lòng ngẩn tự bao giờ.*

Đàn Tơ-Rưng (Huy Cận)

*Nửa anh đem phơi nắng
Chính ửng mặt trời hồng
Nửa anh đem hong bếp
Óng ánh màu mật ong.*

Anh bắc qua năm tháng
Chiếc cầu phao âm thanh
Đời hai đầu mưa nắng
Đàn mắc võng tâm tình

Mỗi câu em đậm đà
Mỗi tiếng lòng anh dội
Câu trầm bổng thiết tha
Võng ru lời rìeng suối

Em cùng anh ta nổi
Qua trăm núi nghìn đèo
Tiếng quê hương vời vợi
Như dậy rừng nửa reo

Tiếng đá lộng tiếng nửa
Cung bậc hồn cha ông
Bậc cao như đỉnh núi
Bậc trầm hơn đáy sông

Đàn nói lòng Đam San
Đàn nói tình Xinh Nhã
Nói ân tình đôi ta
Tựa lửa bền trong đá.

14-10-1974

Đã Rằng Nương Bóng Trăng Thanh (Huy Cận)

Đã rằng nương bóng trăng thanh
Đêm đêm em đến thăm tình có ta.

*Ta còn, em cũng chưa xa,
Yêu nhau kẻ thực, người ma, nảo lòng.*

Đêm Trăng Mưa (Huy Cận)

I

*Có trăng mà lại có mưa
Như trên lụa bạch thấu thù kim sa.
Hoàng lan trước ngõ la đà
Cành đưa nét đậm, lá nhoà mực phai.
Những e phí đẹp của trời
Ta nằm không ngủ trông vời mưa trăng.*

II

*Có mưa mà lại có trăng
Thời gian rất nhẹ đan bằng sợi trong.
Có trăng mưa khỏi lạnh lòng
Có mưa trăng thấm tận cùng cỏ cây
Thiên nhiên ngàn vạn đổi thay
Vẫn nguyên ý đẹp giải bày cùng ta.*

Đêm 5-7-1972

Đêm Về Với Biển (Huy Cận)

*Đêm về với biển đêm xanh
Không đen, đêm biển long lanh nghìn trùng.
Ta đi khắp núi khắp đồng
Lại về ngủ biển, nằm trong dạt dào
Ta nằm trên đáy trăng sao,*

Nằm chao sóng mặng, nằm chao sóng cồn.
Ta cùng biển hoá chiếc hôn
Mênh mông, hôn bãi bờ, hôn cuộc đời...

1974

Đảo (Huy Cận)

Những đảo mù khơi ai viếng thăm!
Chim con mồn mỗi cánh giam cầm
Rêu vàng nở gượng đôi hoa gió,
Không hạt phương xa đến gởi mầm

Chỉ có nghìn năm triều sóng động
Mai châu trái lại nếp vô biên
Mây phiêu lưu cũng không ngừng bóng,
Cát nổi đòi cơn trận tũn phiên.

Tôi nhớ băng quơ những chiếc hồn
Muôn trùng biển rộng, đảo con con.
Thuyền không giao nổi đây qua đó,
Vạn thuở chờ mong một cánh buồm.

1940

Đến Tây Hồ Nhớ Bạch Cư Dị (Huy Cận)

Nay cuối thu rồi tôi đến đây,
Se se dáng liễu, nước hồ đây...
Tâm Dương không phải khuya đưa khách
Mà tưởng tì bà gió chạm dây...

Tôi đi trên đường Bạch Cư Dị,
 Người đã khuất mười hai thế kỉ
 Nhưng phải chăng người còn bước đâu đây,
 Trán còn gợn sóng Tây Hồ suy nghĩ.

Nhớ những khi đất trịch người bị đuổi
 Thổi véo von tâm sự bến Tâm Dương.
 Tôi đọc lại những câu thơ nghìn tuổi
 Trẻ như xưa. Cúc lại đón bên đường.

Những người bình dị người hay tả
 Đã khổ nghìn năm trong thiên hạ,
 Nghìn năm đói rách chỉ may còn
 An ủi trong thơ người êm ả.

Ngày nay sự thế đã thay rồi
 Những bạn khổ nghèo xưa của người
 Đã từng vùng lên nắm vận mệnh,
 Cơm no áo ấm với hoa cười.

Hàng Châu thêm đẹp, hồ thêm đẹp,
 Đường thừa người đi bóng liễu che,
 Có phải bóng người còn lẫn giữa
 Nhân dân hôm sớm lúc đi về.

Tây Hồ (Hàng Châu), 24-11-1957

Đời Hỏi Gì Ta (Huy Cận)

Đời hỏi gì ta trên đảo vắng?
 Mắt xanh hiu hắt gió thời gian

Đời hỏi gì ta trên biển nắng?
Hồn xanh cuộn cuộn xuôi khơi ngàn.

Đời hỏi gì ta? Hồn ta đây!
Nhìn đêm mắt rụng hay sao bay?
Ta đến đây đất trời hưng thịnh
Đời hỏi gì ta trong ánh ngày?

Ánh sáng thăm vang, ta lắng nghe
Âm binh rên khóc giữa trưa hè
Quay tròn giọt lệ ba nghìn hướng
Đời hỏi gì ta sau bánh xe?

Đời hỏi gì ta trong gió mạnh?
Đời hỏi gì ta trên biển đây?
Mắt Đời nhìn hỏi nhiều khi lạnh
Thế cuộc vang lừng hạt máu say.

Hè 1941

Đoàn Thuyền Đánh Cá (Huy Cận)

Mặt trời xuống biển như hòn lửa
Sóng đã cài then, đêm sập cửa.
Đoàn thuyền đánh cá lại ra khơi,
Câu hát căng buồm cùng gió khơi.

Hát rằng: cá bạc biển Đông lặng,
Cá thu biển Đông như đoàn thoi
Đêm ngày dật biển muôn luồng sáng.
Đến dệt lưới ta, đoàn cá ơi!

Thuyền ta lái gió với buồm trắng
 Lướt giữa mây cao với biển bằng,
 Ra đậu dặm xa dò bụng biển,
 Dàn đan thế trận lưới vây giăng.

Cá nhụ cá chim cùng cá đé,
 Cá song lấp lánh đuốc đen hồng,
 Cái đuôi em quẫy trăng vàng choé,
 Đêm thở: sao lùa nước Hạ Long.

Ta hát bài ca gọi cá vào,
 Gõ thuyền đã có nhịp trăng cao,
 Biển cho ta cá như lòng mẹ,
 Nuôi lớn đời ta tự buổi nào.

Sao mờ, kéo lưới kịp trời sáng,
 Ta kéo xoăn tay chùm cá nặng,
 Vảy bạc đuôi vàng loé rạng đông,
 Lưới xếp buồm lên đón nắng hồng.

Câu hát căng buồm với gió khơi,
 Đoàn thuyền chạy đua cùng mặt trời.
 Mặt trời đội biển nhô màu mới
 Mắt cá huy hoàng muôn dặm phơi.

Bài thơ này được viết năm 1958 nhân chuyến đi thực tế của tác giả ở Hồng Gai, in trong tập Trời mỗi ngày lại sáng (1958).

Bà Di, Bà Mợ, Bà Cô (Huy Cận)

Tặng một cô em đi lấy chồng

Tôi có bà dì, bà mẹ, bà cô
 Phủ xuống hồn tôi tuổi bé thơ
 Ba bóng đen như vòng số mệnh
 Trên bùa đeo cổ những người xưa.

Bà dì duyên ép héo hon đời
 Ngơ ngác thân con, chồng một nơi!
 Khóc cạn mắt rồi, tìm cửa Phật
 Phật không xoá được khổ dì tôi.

Bà mẹ chanh chua nào giữ nổi
 Chồng đi đánh bạc tháng năm dài
 Cuộc đời đã hoá sông gian lận
 Hai kiếp người vô nuôi cả hai.

Bà cô căm phẫn phải chồng chung
 Cả hoá ra hai kiếp lạnh lùng
 Chồng sống cùng đành thân goá bụa
 Chỉ mong an ủi có giờ trông!

Mỗi lần theo mẹ bước về thăm
 Tôi thấy đời như bỗng tôi sẫm
 Mẹ bảo: “Con ơi đời khổ lắm,
 Chồng con, âu cái nợ trăm năm!”

Thương cô, thương mẹ, với thương dì
 Chỉ biết buồn theo lời mẹ nói
 Nhìn mặt ba người như bị trói
 Vào xe oan nghiệt bánh lăn đi.

Mình em hạnh phúc anh ghi lại
 Đau khổ người thân buồn tuổi thơ.

*Em đã đẹp duyên, thương các mẹ
Các cô, các chị những ngày xưa.*

4-3-1961

Bà Mẹ Việt Nam Anh Hùng (Huy Cận)

*Chồng chết trận rồi, đến lượt con
Mẹ già cặm cùi sống chon von
Tôi nhìn mẹ, tưởng Bà Trưng hiện
Bà mẹ nghìn năm của nước non*

11-1994

Bà Oi Ngày Hạ (Huy Cận)

*Con trẻ ngủ chiều hay gật thót
Khóc inh vớ cả nắng ngày tàn
Bà ôm dỗ mãi, hờn không ngót
Tiếng nấc nằm mê, ngực vẫn ran.*

*Cát phùng ngoài bãi, bóng trong vườn
Gió chạy theo sông tự nước nguồn
Có phải đã vào lòng giấc trẻ
Làm ra xao động của hoàng hôn?*

*Ba oi ngày hạ nhiều hương nắng
Chớ để say hương cháu ngủ chiều
Hôn trẻ chưa quen nghe vắng lặng
Trong từng hạt gió thổi ngày xiêu.*

Vũ trụ ơi, nôi ấm của người
Đưa ru sao cũng lắm bồi hồi
Tưởng chừng đã hiểu, ta chưa hiểu
Tín hiệu ngấm trong mỗi nhịp nôi.

Bâng Khuâng (Huy Cận)

1. Chậm chuyển phà
Sông thu, trời lạnh, mây như khói
Chậm chuyển phà nên quen biết nhau
Chốc lát qua sông, đời vời vợi
Về đâu, rồi nữa biết tìm đâu?

2. Mắt em
Mắt em anh chẳng dám nhìn lâu
Em đẹp, lòng anh bỗng thấy đau
Mới gặp sao mà như nhớ lại.
Hay dan díu tự kiếp xưa nào?

Bến Lò Rèn Làng Tôi Thuở Nhỏ (Huy Cận)

Sắt đập sắt trên đe lò rèn
Luyện con dao giúp làm bếp núc
Luyện thanh kiếm mười năm đánh giặc
Sắt đập sắt, sao toé ngày đêm.

Lửa từ sắt hay lửa của tay?
– Bàn tay xưa lên trời cướp lửa –
Sắt còn mềm, đập thêm, đập nữa,
Đập cho đêm bật sáng thành ngày.

Bê lò rèn làng tôi thuở nhỏ
 Tôi nhìn hoài, không chán, không về
 Sắt đập sắt, nguội rồi, lại đỏ
 Cái lò cừ thôn xóm sớm khuya.

Bác thợ rèn – Ông thần phép lạ
 Ngực để trần hồng nâu ánh lửa
 Bác cho tôi đóm lửa ban sơ
 Tôi luyện rèn năm tháng thành thơ.

Bụng Lân Tài (Huy Cận)

Thế giới mông mênh sống chẳng cùng
 Cái tài âu cũng chỗ vui chung
 Hỡi ai làm đẹp, làm hay đó
 Chum lại cùng nhen lửa nấu nung

Buổi Sáng Hôm Nay (Huy Cận)

Anh tặng em buổi sáng hôm nay
 Có hoa sen nở hồ Tây trắng hồng
 Tặng em trời mát như sông
 Trong veo chảy giữa hai dòng cây xanh

Anh tặng em buổi sáng lòng anh
 Có mây có nước có cành có hoa
 Có mình và lại có ta
 Trong hương sen ngát nở xoà lòng sen

Anh tặng em cả những ưu phiền
 Trong câu hát cũ nghe bên chợ cầu

Còn hần trong chữ trong câu
Nỗi đau ngày trước cày sâu mặt người

Anh tặng em buổi sáng mai đời
Bước chân quen thuộc, tiếng người lại qua
Mây phồng buồm bạc xa xa
Ngày lên gió mới, lòng ta tặng mình.

Buổi Trưa Hè (Huy Cận)

Buổi trưa lim dim
Nghìn con mắt lá
Bóng cũng nằm im
Trong vườn êm ả.

Bò ơi, bò nghỉ
Sau buổi cày mai
Có gì ngẫm nghĩ
Nhai mãi, nhai hoài...

Hoa dại thơm hơn
Giữa giờ trưa vắng
Con bướm chập chờn
Vờn đôi cánh nắng.

Bé chưa ngủ được
Bé nằm bé nghe
Âm thầm rạo rức
Cả buổi trưa hè.

Con tầm ăn dâu
nghe như mưa rào

*Bà dầy thay lá
Tay già lao xao.*

*Bé gọi con dế
Quen nấp đâu hồi
Dế kêu the thé:
Giật mình, bươm rơi.*

Các Vị La Hán Chùa Tây Phương (Huy Cận)

Chùa Tây Phương (Sơn Tây) có những pho tượng La Hán rất đẹp, rất sinh động tạc vào thế kỷ 18. Nhà nghệ sĩ xưa đã vô tình hay hữu ý mượn đề tài chuyện Phật mà miêu tả xã hội quần quai đau khổ trong nhiều biến động, và bế tắc không tìm được lối ra.

*Các vị La Hán chùa Tây Phương
Tôi đến thăm về lòng vấn vương.
Há chẳng phải đây là xúe Phật,
Mà sao ai nấy mặt đau thương?*

*Đây vị xương trần chân với tay
Có chi thiêu đốt tấm thân gầy
Trầm ngâm đau khổ sâu vòm mắt
Tự bấy ngồi y cho đến nay.*

*Có vị mắt gương, mày nhúu xệch
Trán như nổi sóng biển luân hồi
Môi cong chua chát, tâm hồn héo
Gân vằn bàn tay mạch máu sôi.*

*Có vị chân tay co xếp lại
Tròn xoe tựa thể chiếc thai non*

Nhưng đôi tai rộng dài ngang gôi
Cả cuộc đời nghe đủ chuyện buồn....

Các vị ngồi đây trong lặng yên
Mà nghe giông bão nổ trăm miền
Như từ vực thẳm đời nhân loại
Bóng tối đùn ra trận gió đen.

Mỗi người một vẻ, mặt con người
Cuồn cuộn đau thương cháy dưới trời
Cuộc họp lạ lòng trăm vật vã
Tượng không khóc cũng đổ mồ hôi.

Mặt cúi nghiêng, mặt ngoảnh sau
Quay theo tám hướng hỏi trời sâu
Một câu hỏi lớn. Không lời đáp
Cho đến bây giờ mặt vẫn chau.

Có thực trên đường tu đến Phật
Trần gian tìm cõi áo trầm luân
Bấy nhiêu quần quai run lên chót
Các vị đau theo lòng chúng nhân?

Nào đâu, bác thợ cả xưa đâu?
Sống lại cho tôi hỏi một câu:
Bác tạc bấy nhiêu hình khô hạnh
Thật chẳng chuyện Phật kể cho nhau?

Hay bấy nhiêu hồn trong gió bão
Bấy nhiêu tâm sự, bấy nhiêu đời
Là cha ông đó bằng xương máu
Đã khô, không yên cả đứng ngồi.

Cha ông năm tháng đè lưng nặng
 Những bận đương thời của Nguyễn Du
 Nung nấu tâm can vò võ trán
 Đau đời có cứu được đời đau.

Đứt ruột cha ông trong cái thuở
 Cuộc sống giậm chân hoài một chỗ
 Bao nhiêu hi vọng thúc bên sườn
 Héo tựa mầm non thiếu ánh dương.

Hoàng hôn thế kỷ phủ bao la
 Sờ soạng, cha ông tìm lối ra
 Có phải thế mà trên mặt tượng
 Nửa như khói ám, nửa sương tà.

Các vị La Hán chùa Tây Phương!
 Hôm nay xã hội đã lên đường
 Tôi nhìn mặt tượng dường tươi lại
 Xua bóng hoàng hôn, tản khói sương.

Cha ông yêu mến thời xưa cũ
 Trần trụi đau thương bỗng hoá gần!
 Những bước mất đi trong thó gổ
 Về đây, tươi vạn dặm đường xuân.

27-12-1960

Chùa Tây Phương nằm tại huyện Thạch Thất, trước năm 1965 thuộc tỉnh Sơn Tây cũ, qua thời gian được nhập vào các tỉnh Hà Tây, Hà Sơn Bình, và thuộc Hà Nội từ năm 2008.

Cái Dạ Yêu Đời (Huy Cận)

Cái dạ yêu đời động núi sông
 Lòng anh vui hát, má em hồng
 Yêu nhau ta nói làm sao hết!
 Ngoài nội hoa về phút phút đông.

1942

Cảnh Địa Ngục (Huy Cận)

Nhớ những trưa hè tuổi bé thơ
 Trốn cha, theo bạn rủ lên chùa
 Trèo nhăm quả muỗm chua chua lét
 Phượng thắm ve sầu, nhịp mõ khua.

Rồi kéo nhau vào trong hậu tụt
 Xem thôi địa ngục lại thiên đàng,
 Thiên đàng cao quá không nhìn rõ,
 Địa ngục phơi bày thật thảm thương.

Nhớ mãi đâu bươu thăng quỉ sứ
 Mắt thò ra nửa, lưỡi cong liềm
 Tay cầm chày giã đàn bà chữa
 Thai phọt ra ngoài đống máu đen.

Lại có những người bị lửa thiêu
 Những đầu nhúng vạc cháy xèo xèo
 Những thân cưa dọc như cưa gỗ
 Cưa cả mắt nhìn, cả miệng kêu.

Bọn tôi nhìn kĩ mới hay rằng
 Họ giống bà con trong xóm làng

Cũng áo quần nâu, gầy guộc mặt
ở đây không thấy kẻ giàu sang.

Tôi sợ nhưng mà sợ ít thôi
Không bằng cái sợ của bà tôi
Đi qua địa ngục bà run gậy
Đâu đó dường như đã thấy rồi...

Trưa hè mây vắng nắng chang chang
Lại gió Lào hun nóng tựa rang
Mà bạn cùng tôi bên địa ngục
Lạnh chân, lạnh ẩm cả thiên đàng.

Nhớ lại trưa hè tuổi bé thơ
Về thăm bạn cũ rủ lên chùa
Tuổi thơ cây muỗm còn y đó.
Địa ngục thiên đàng đã khác xưa.

1962

Cẩm Thạch – Hương Trâm (Huy Cận)

Hỡi em yêu, hỡi em thương
Thân em cẩm thạch tâm hương riêng trâm
Mưa trời ướt lá lâm thâm
Tương tư ngày tháng ướt dầm hồn anh
Em yêu: tượng ngọc vân xanh
Anh yêu gốc cội, yêu cảnh đung đưa
Yêu đôi trái chín đang mùa,
Yêu vòm biển động triều khua nhịp đời
Là cây anh mọc đất tươi,
Là sao anh mọc đỉnh trời vô biên,

Là tình yêu đại, yêu điên
Yêu em da diết triền miên tháng ngày

Cửa Sông (Huy Cận)

Mặt trời là trái chín cây
Cột buồm san sát, lưới đây cửa sông
Bão xa chưa tạnh, mây đùn
Thuyền quây đánh lộng, mai hừng ra khơi.
Buồm về rộng mở cánh dơi
Gió chênh khoang cá lườn phơi nắng vàng
Cửa sông nửa cảng, nửa làng
Nửa cồn nửa biển dịu dàng mắt ai
Mênh mông cát mịn bãi dài
Tay người đan lưới nhẹ cài hoàng hôn.

Thái Bình 6-1974

Chép Bài Thơ Cũ (Huy Cận)

Anh biết yêu em đã muộn màng
Nhìn em trăm bận chỉ nhìn ngang
Biết rằng nhìn thẳng thêm đau đớn
Anh sợ tình ta sẽ dở dang...

Muốn trốn em mà trốn được nào!
Mắt em thăm gọi sắc như dao
Gặp em như nín lòng anh lại,
Trốn cả lòng anh, trốn được sao!...

*Em hỡi! Yêu nhau chẳng muôn màng
Lửa bền trong đá mấy muôn năm
Lửa đôi ta chẳng cùng nhau đượm
Sẽ đốt lòng ta ra bụi than*

Chùm Hoa Núi Tặng (Huy Cận)

*Anh đi anh hái chùm hoa núi
Về tặng lòng em yêu nhớ anh
Hoa tím thuỷ chung không có tuổi,
Hoa lan trong trắng khẽ nghiêng mình.*

*Lại có hồng say gai cũng thơm,
Hoa thia chi chút cánh thuê cườn,
Hoa mua thưở nhỏ làng bên núi.
Anh hái cùng sim ăn bỏ cơm.*

*Gió núi em ơi thổi vút về.
Nghìn hoa hương lạ sắc say mê
Lòng anh hái cả cho em đó,
Hái cả chùm mây, sợi gió se.*

*Hoa nhớ hoa thương hoa đợi chờ
Hoa hương da thịt nôi hồn mơ
Lòng anh là cả vùng hoa núi
Ấp ủ lòng em muôn cánh thơ.*

Chùm Thơ Viết Ở Đảo Long Châu (Huy Cận)

1. Nhìn sao

Đã lâu ta không nhìn sao

*Đêm nay ngủ đảo Long Châu biếc ngời
Ta nhìn chi chút đêm vui
Tầm sao ăn rồi, nong trời vàng tơ.*

*2. Đèn biển Long Châu
Long Châu nhiều đá ít cây
Lá vôong cánh mát những ngày gian lao
Trời Long Châu có nhiều sao
Mọc từ đáy biển mọc vào bờ quê
Giữa trời sao, ngọn đèn khuya
Làm ngôi sao đất, lửa chia bốn trời.*

Chiếc Vỡng Tơ Em Tặng (Huy Cận)

*Ngày anh lên đường: em trao anh chiếc vỡng
Vỡng đan múi tơ nhẹ tựa thời gian
Tơ quê ta chín bụng tầm vàng óng
Vỡng theo anh từng giấc ngủ núi ngàn.*

*Vỡng treo vào cây nguyên cành nguyên lá
Bỗng hoá cột nhà nhịp vỡng đung đưa
Vỡng tơ nhẹ: mạng nhện nào kì lạ
Giăng đôi cành lấp lánh ánh trăng thưa.*

*Vỡng anh treo đầu Nam đâu Bắc
Hai hồi nhà cửa đất nước thương yêu
Núi về Nam sợi vỡng bền dằng dặc
Nhớ về em trăm múi vỡng đan thêu...*

*Vỡng ru anh trưa Trường Sơn nắng biếc
Vỡng ru anh đêm đèo suối trắng sương*

Ngủ với súng trong màng tơ em dệt
Võng mắc lên: trạm ấm giữa đường trường.

Em thương anh đan từng múi chặt
Anh nhớ em giấc ngủ quện vào tơ
Em bên anh chẳng bao giờ vắng mặt
Tay tơ em, anh áp má những giờ...

Chiếc võng theo anh suốt đường chiến đấu
Ngày hành quân vo giấc ngủ đeo lưng
Chiếc võng quê hương tết bằng nắng ủ
Dành cho anh trăm buổi dậy tưng bừng.

Chiều Thu Quê Hương (Huy Cận)

Chiều thu trong, lá trúc vờn đẹp quá,
Lá mía xanh nhung quạt vào mái rạ
Tiếng lao xao như ai ngả nón chào.
Hoa mướp cuối mùa vàng rục như sao,
Giếng trong lẻo, trời xanh in thăm thẳm.
Chiều thu quê hương sao mà đầm thắm
Tôi bước giữa vườn, bạn với hàng cau
Hút nắng tơ vàng như những đài cao
Đứng lơng lộng, thu tiếng chiều vàng rọi.
Võng khoai lang xoè lá ra nằm sưởi
Cùng với gà mẹ xoè cánh ấp con.
ở trước sân hà mấy đống gạch son,
Hố vôi trắng nằm đợi ngày xây dựng.
Trời thu trong em bé cười má ửng;
Như cây sai mẹ đứng giữa chùm con.
Chiều thu vàng vàng rục cả tâm hồn

*Của đất nước đang bồi da thắm thịt.
Gió biển mặn thổi về đây tha thiết;
Những con chim phơi phới cánh, chiều thu
Náo nức như triều, êm ả như ru...*

Cầm Phả 9-1958

Chim Làm Ra Gió (Huy Cận)

*Chim bay, ngựa chạy, trời đang sáng
Mây trắng ùn lên một cõi thu
Đo sải chân trời chim vút lạng
Ngựa phi bờm nóng quét sương mù*

*Dậy sớm theo chim ta thả thơ
Bay vào hội gió nở ra mùa
Phi theo ngựa khoẻ về phương lạ
Đất đẹp chồm vui theo gió khua*

*Ta ở đất này, sống cõi này
Đất làm ra gió để chim bay
Chim làm ra gió cho trời rộng
Người thuộc đường chim giang cánh tay*

*Ai nhớ thời xưa kim địa bàn
Hình chim thon nhọn chỉ không gian
Nam châm, thơ cũng loài chim đó
Cánh sải mùa xa chẳng lạc ngàn*

5-2-1981

Chong Chóng (Huy Cận)

Tước lá dừa xanh
Tết làm chong chóng
Em bắt luồng gió
Chạy vòng quanh quanh.

Gió ơi, gió nồng
Vừa quay vừa thờ
Gió mở cánh đồng
Bốn phía mênh mông.

Chóng lên chong chóng
Này gió biển về
Chân qua cát bỏng
Gió còn đê mê.

Gió lên via hè
Tìm bóng xoan ngủ
Chỉ còn tiếng ve
Quay chong chóng nhỏ.

Chong chóng cũng ngủ
Lúc nào không hay
Thỉnh thoảng tay trở
Tỉnh bình lại quay.

Con Chim Chiền Chiện (Huy Cận)

Con chim chiền chiện
Bay vút, vút cao

Lòng đầy yêu mến
Khúc hát ngọt ngào.

Chim bay chim sà
Lúa tròn bụng sữa
Đồng quê chan chứa
Những lời chim ca.

Bay cao, cao vút
Chim biến mất rồi
Chỉ còn tiếng hót
Làm xanh da trời.

Diệu Oai, Diệu Đã Về Yên Tĩnh (Huy Cận)

Diệu oai, Diệu đã về yên tĩnh
Cận hãy còn đây trăm xôn xang,
Cận mới về thăm quê Nghệ Tĩnh
Gặp tuần trăng sáng ngấn ngơ trắng.

Cận ra Thanh Hoa nằm bên biển
Biển lại dôn xao không phút ngưng.
Diệu đã đi xa về tới bến
Cận đang biển động sóng lừng dâng.

“Hồi kí song đôi” đang viết dở
Hai chương tuổi nhỏ chép xong rồi
Đời ta, trang khép, còn trang mở
Cận viết đây trang, tay mới xuôi.

Biển lớn băng qua, ấy biển đời
Biển vào vũ trụ, ánh sao mời

*Diệu dò thế giới bên kia trước
Khỏi lạ đường khi Cận tới nơi.*

Sầm Sơn sáng 27-7-1986

Em A, Vườn Xoan... (Huy Cận)

*Em ạ, vườn xoan anh ngủ say
Giấc mơ tím trắng giữa ban ngày
Hương xoan thơm mát chiều hè thịnh
Hương tím hay là mộng cỏ cây ?*

*Giấc xoan trên cỏ; dưới hoa cành
Anh lại nằm mơ hoa lá xanh
Màu lí chiều hè là xứ sở
Lòng em đi tới với lòng anh*

*Lòng anh kết một chùm hoa nhớ
Hoa lí trong mơ, hoa tím xoan
Xanh tím gọi nhau mùa gặp gỡ
(Tặng em kỉ niệm cưới mười năm)*

Em Đi Xe Tháng (Huy Cận)

*Em mua vé tháng xe vô trường
Tặng sáng lên xe còn đọng sương
Sầm tôi ra xe về gió lạnh
Đi về hai buổi, nghĩ anh thương.*

*Sương sớm sương đêm chân buốt ngâm
Mãi chưa mua được boots vừa chân*

*Đêm về ử mãi trong chăn chiếu
Mới thấy bàn chân em ấm dần.*

*Vé tháng em ơi! Em cứ đi!
Đời đi có chuyển, chớ sai kì!
Chân em có buột về anh ử
Chân nhẹ thăm như chân ý nhi.*

*Rồi một ngày, không vé trắng, xanh
Đôi ta lên chuyển xe tốc hành
Đi luôn, đi mãi không về nữa
Nhưng chắc còn lâu, em của anh!*

Bệnh viện Việt Xô, 11-12-1974

Em Bé Và Mặt Trăng (Huy Cận)

*Mẹ ơi! Cho con mặt trăng!
Bé nhìn mặt mẹ, tay dang hái trời.
Hoa trăng nở sáng ngời ngời.
Trăng theo bóng mẹ, trăng ngồi bên con.
Mẹ là trăng, con bá cổ hôn;
Con là trăng nở, mẹ ôm vào lòng.*

*Mẹ đùa con dưới trăng trong,
Trăng cao con với, mẹ bổng lên cao.
Bé đà hái được trăng nào
Mà nghe lòng mẹ rào rào cánh trăng.*

Gà Gáy Trên Cánh Đồng Ba Vì Được Mùa (Huy Cận)

Gà gáy đâu thôn, gáy giữa thôn
Mưa tinh sương mát tận tâm hồn
Đêm qua tắt gió cây không ngủ,
Mưa sớm hàng cây đứng ngủ ngon.

Gà gáy trong mưa tiếng vẫn trong,
Giọng kim giọng thổ rộn vang đồng.
Được mùa giống mới, gà no bữa,
Tiếng gáy tròn như lúa nặng bông.

Núi Tản như con gà cổ đại
Khổng lồ, mào đỏ thấp bình minh
Mênh mông gọi nắng cho mùa chín
Từ buổi Sơn Tinh thắng Thủy Tinh.

Ba Vì (Hà Tây), 6-1972

Gặp Chị Diên (Huy Cận)

Chủ nhật qua tôi gặp một người diên
Trên mặt ngây thơ nét nét dịu hiền
Lấp loáng dọi hai mắt đà mờ ảo.
Sự sống thọt, đời không tỉnh táo
Chị cầm roi nhưng nào biết đánh ai.
Các trẻ em bu quanh chị, đùa dai,
Chị vút gió rồi đứng cười ròn rợn.
Người qua phố xem lâu, cũng chán
Bỏ chị đi như chợ vẫn chiều hôm.

Chị là ai? Đau khổ lắm? Tay ôm
 Bó quần áo rách tươm như giẻ vụn.
 Chị đứng đó, thuyền trôi mất hướng
 Mà bỗng nhiên biển hoá đá mênh mông.

Hỡi tâm hồn mắc cạn giữa dòng
 Có phải chị còn chờ mong hướng gió?
 Ai nhìn được trong tâm hồn mờ tỏ,
 Trong não cân đã loang loang lỗ vùng đêm?
 Mắt chị nhìn đâu leo lét ngọn đèn,
 Tôi bất giác nhớ ngày nhật thực
 Bóng tôi ăn hoen mặt trời sáng rực.

Đời tôi đã gặp nhiều chết nhiều đau,
 Đã thấy những thân người như hoa héo nhưa xau
 Sự sống khô đi như dòng nước cạn
 Nhưng nói sao hết lòng tôi đau đớn
 Thấy chị đứng, đi, da thịt hồng tươi
 Nói năng mà như không sống nữa rồi...
 Sương chiều xuống như xoa nhòa cây cỏ.
 Trong mắt chị chút hồn còn mờ tỏ
 Cũng dường như pha loãng biến trong sương.

Chị về đâu? Mẹ chị đến, yêu thương
 Nâng đầu chị như tay già chống chọi
 Với trái sắp rơi, với hồn sắp tối.
 Chuyện đau thương mẹ chị kể đầu đuôi,
 Chuyện gia tài xâu xé, tình nghĩa pha phôi,
 Chuyện đời cũ hơi tiên làm lạnh máu...
 Chị mất trí, bị “cuộc đời” lừa đảo.
 Sau màn sương trắng đục mặt trời chiều
 Đỏ bầm như cục máu uất ai treo,

Cả hồn chị đã tím bầm trong đó.
Tôi tưởng nghe trong hồn ai sụp đổ
Rít vang lên cả quá khứ bạo tàn
Trong buổi chiều sương trắng lạnh màu tang.

12/54 – 5/59

Gặp Em Một Sáng (Huy Cận)

Gặp em một sáng trời se lạnh
Em đẹp hừng đông, anh choáng say
Bão dậy trong lòng chưa phút tạnh
Chiêm bao lần quất tháng năm này

Mây trắng về đâu mây trắng ơi
Nhớ thương từng mảng ngáng chân trời
Yêu em, anh muốn làm mây trắng
Khuya sớm tìm em nay tới nơi

Em Oi! Trời Xanh (Huy Cận)

Em ơi! Trời xanh
Như là tuổi nhỏ
Đôi cây giao cành
Bên đường, vui sao

Giờ đây trưa rồi
Chim đà nhỉ hát

Lá đà nghỉ quạt
Mành hoa bồi hồi.

Đời nằm rất êm
Mây thưa buông rèm
Thời gian rất nhẹ
Qua mảnh tóc em

Mây nghiêng nghiêng bóng
Mi tơ dệt mộng
Em là trời xanh
Nhìn qua cửa động

Trưa nay trong nhà
Ghế bàn yên ngủ
Riêng lòng đôi ta
Nằm trong vũ trụ

1941

Gọi Điện Thoại (Huy Cận)

Mấy ngày không gọi cho em,
Tuồng chừng năm tháng nằm im bấy chầy
Nhớ cuồn lại gọi em đây,
Chờ em ra, đợi đâu dây bôn chồn
Cứ chi chớp bể mưa nguồn, ư
Nắng vàng, gió nhẹ cũng buồn tương tư
Tiếng đâu dây thực hay hư?
Nửa bên tai, lại nửa từ xa xăm.
Giọng em khe khẽ, trầm trầm
Anh nghe quen, tưởng nghe thầm trong anh

*Bao ngày một thoáng vút nhanh.
Vắng em năm tháng cũng thành chiêm bao*

Gửi Bạn Người Nghệ Tĩnh (Huy Cận)

*Ai ơi, cà xứ Nghệ
Càng mặn lại càng giòn
Nước chè xanh xứ Nghệ
Càng chát lại càng ngon*

*Khoai lang vàng xứ Nghệ
Càng nhai kĩ càng bùi
Cam Xả Đoài xứ Nghệ
Càng chín lại càng tươi.*

*Ông đồ xưa xứ Nghệ
Càng dạy, chữ càng nhiều
Tính tình người xứ Nghệ
Càng biết lại càng yêu.*

*Ai đi vô nơi đây
Xin dừng chân xứ Nghệ
Ai đi ra nơi này
Xin dừng chân xứ Nghệ*

*Nghe câu vè ví dặm
Càng lắng lại càng sâu
Như sông La chảy chậm
Động bao thuở vui sầu*

*Ăn, xứ Nghệ ăn đậm
Đã nói, nói hết lòng*

Đất này bên nghĩa bạn
Đất này tình thủy chung.

Đất này mẹ dạy con
Yêu anh hùng nghĩa khí
Giữ lòng đỏ như son
Nuôi thù sâu tựa bể.

Đất này đất Xô-viết
Đảng mở hội cờ hồng
Tự tuổi vàng đá biết
Mặn mãi tình công nông.

Tình xứ Nghệ không mau
Nhưng bén rồi sâu lắng
Quen xứ Nghệ quen lâu
Càng tình sâu nghĩa nặng.

Ôi xứ Nghệ, xứ Nghệ
Đất cổ nước non nhà
Đã trăm, nghìn thế hệ
Vẫn ưa nhút, ưa cà.

Dân thời đại Bác Hồ
Sống xã hội chủ nghĩa
Vẫn đáng đáp ông đồ
Hay chữ lại hay nghĩa

Ôi tâm hồn xứ Nghệ
Trong hồn Việt Nam ta
Có gì tự ông cha
Rất xưa mà rất trẻ
Giống như Bác của ta

Một con người xứ Nghệ
Một con người xứ Nghệ.

Nghệ Tĩnh, 10-1967

Gửi Thế Kỷ Hai Mươi (Huy Cận)

Kính tặng Anh Trần Đức Thảo, nhà triết học suy tư cùng thế kỷ

*Rồi mai đây khi ngoảnh chào thế giới,
Đến phút tận cùng nhìn lại đường đi.
Ôi thế kỷ! Người có gì tiếc nuối?
Có bang khuâng khi cặp bến bờ kia?*

*Thế kỷ thông minh cướp quyền tạo hoá,
“Tranh sáng cùng mặt trăng, mặt trời”.
Bước mỗi bước tung nghìn phép lạ,
Nhãn hiệu “làm người ở thế kỷ hai mươi”.*

*Thế kỷ đau thương, hào hùng, náo nức,
Đập theo tim thế kỷ nhịp lòng ta.
Vũ trụ gây mơ để làm nên sự thực,
Đất nâng chân, trán đã chạm thiên hà.*

*Mang nặng để đau biết bao hoài bão,
Người xung thiên xây bệ phóng cho đời.
Hy vọng lớn đã đi vào quỹ đạo,
Bảy mươi năm để chi bồng tào rơi!*

*Việt Nam, Việt Nam, Hồ Chí Minh muôn thừa!
“Không gì quý hơn độc lập, tự do”.
Mạch lịch sử đã ghi vào bộ nhớ,
Đã trăm năm trăm dân tộc mong chờ.*

Một người ra đi để thương để tiếc,
Thế kỷ ra đi để trầm tích vẫn mình.
Cũng để lại khúc trường ca ca tiếp,
Nhớ mê say như ta lại nhớ mình.

Giã Từ, Từ Giã... (Huy Cận)

Giã từ, từ giã hoa ân ái
Một nửa tàn phai, một nửa tươi
Môi cắn máu thâm cho khỏi khóc
Yêu em anh lại ngẩn ngơ cười.

1956

Gió Đến Nửa Đêm Chưa Hết Lạ (Huy Cận)

Có những đêm gió dậy thành linh
Như chợt thức một niêm chi xao xuyên
Như trẻ nhỏ khóc nín rồi, đêm đến
Lại nấc lên cơn tủi tự chiều hôm
-Đến bao giờ, đến bao giờ hơi lòng
Mới hết dậy những ngọn triều yêu mến?
Trời đất cũng có những giờ thăm kín
Tự xôn xao không biết vì đâu
Tưởng đêm sâu thăm thẳm với đêm sâu
Tưởng gió thổi cũng giữa đường trần trở,
-Đến bao giờ, đến bao giờ vũ trụ
Mới cho ta nghe hết nỗi niêm xa?
Người đã vào vũ trụ như về nhà
Nhưng gió đến nửa đêm chưa hết lạ

Có phải thân ta có một bề hoa lá
Và một bề gió thổi không ngưng
Và Đất tròn địu ta trên lưng
Đi những bước sâu dày trong bát ngát
Quá nửa thu rồi, trời đêm trong vắt
Gió lại đi không vương một làn mây
Mở cửa trông: Sao sáng từng bầy
Như xúm xít uống những hồ leo leo
Trong những đáy trời xa vạn nẻo
Có những đêm gió dậy thành linh
Như xao xuyên một niềm chi chọt thức
Như sự sống bỗng dài thêm kích thước
Như cuộn thước tròn bỗng mở đo xa...

Gió Chuyển Mùa (Huy Cận)

Đêm nay gió giữa hai mùa
Thổi sao vì vút, mây lửa một bên.
Mùa quê hương, tưởng đã quen,
Nửa đêm gió thổi, nằm yên được nào!

1961

Gió Lạnh Chiều Đông (Huy Cận)

Gió lạnh chiều đông nhớ tuổi thơ
Bầy chim chèo bẻo nấp bên bờ
Mênh mông nước bạc đông sau gặt
Một nỗi buồn xa như sóng xô.

Chim ở đâu về sà chớp mắt
 Chim vương nhạ chết hết bay rồi
 Bắt chim nghe lạnh hai đầu cánh
 Tưởng mặt trời se rụng đến nơi.

Tuổi nhỏ hắt hiu giữa cánh đồng
 Nửa tràn sương núi, nửa hơi sông
 Có gì ấm ướt trong hồi tưởng
 Như áo ngày mưa bận bấp hong.

Gió lạnh chiều đông xui nhớ thuở
 Bầy chim chèo bẻo nấp bên bờ
 Hôm ta nấp, thơ giăng lưới
 Bầy tháng năm về, bắt tuổi thơ

1974

Giọng Em (Huy Cận)

Giọng em vang tự trời quê Huế
 Nhẹ thoáng, xanh veo, mà xôn xang
 Nồng cháy như môi thông núi Ngự
 Giọng em nửa thực, nửa mơ màng

Chỉ một lần nghe đủ nhớ đời
 Huống chi anh được đón bao lời
 Băng khuâng em nói trong chiều lạnh
 Ngơ ngẩn lòng ta Huế Huế ơi!

Hai Bàn Tay Em (Huy Cận)

*Hai bàn tay em
Như hoa đậu cành
Hoa hồng hồng nụ
Cánh tròn ngón xinh*

*Đêm em nằm ngủ
Hai hoa ngủ cùng
Hoa thì bên má
Hoa ấp cạnh lòng*

*Tay em đánh răng
Răng trắng hoa nhài
Tay em chải tóc
Tóc ngời ánh mai*

*Giờ em ngồi học
Bàn tay siêng năng
Nở hoa trên giấy
Từng hàng giảng giảng*

*Có khi một mình
Nhìn tay thủ thi
Em yêu em quý
Hai bàn tay em*

Hôm Qua Ta Gặp Bạn Mai Sau (Huy Cận)

*Hôm qua ta gặp bạn mai sau
Ánh sáng hồn hoa thả nhịp cầu*

*Giữa bạn và ta không khí thở
Niêm hương trong trắng ngại ngùng nhau*

*Mà lòng bạn đẹp, lòng ta đẹp
Hai trái mùa xuân đậu nhánh đời
Mắt bạn ta đi vào mộng ngọc
Hôn ta bạn bước đến thiên thai.*

Hôn Em (Huy Cận)

*Hôn em vị chết trên môi
Ôm em sâu nã rơi đôi cánh tình
Yêu em anh thoát hôn anh
Nhớ em anh hẹn để dành mai sau*

Hồi Em Yên Lặng (Huy Cận)

*Khi anh xin cưới, mẹ em rằng:
“Thu nó hiền thôi, ít nói năng”
Tự đó hai sông hoà một biển.
Nước liền với nước gần bằng trăng.*

*Từ đó lòng anh cứ lắng nghe
Lời im trong mỗi bước em về,
Lời thầm trong mỗi câu em nói,
Trong mỗi làn tay em vuốt ve.*

*Khi anh mệt nhọc, khi anh đau,
Công việc anh lo, lửa nóng đâu
Anh cứ cảm nghe từ ánh mắt
Tình em ôm toả tựa hương ngâu.*

Em hỡi, đời ai chẳng nửa thâm
 Lặng yên mới có được vang âm
 Tóc mềm sợi sợi nằm êm lắng,
 Vạn suôi lòng anh chảy trở trăn.

Rồi một ngày kia anh với em
 Nằm luôn lòng đất giấc im lìm
 Tai xương anh sẽ còn nghe ngóng
 Hoa lá hồn em trong lặng im.

Bệnh viện Việt Xô, 12-1974

Hồn Thuở Ban Sơ (Huy Cận)

Ảnh tuổi nhỏ ta vẫn còn giữ kĩ
 Hồn năm xưa ta để lạc đâu rồi?
 Ở đâu rồi những chùm thương, nụ ý?
 Tháng năm tàn biết được kẻ trông coi?

Ta than khóc nỗi thời gian rụng héo
 Và đời ta rụng lá thắm xuân đâu....
 Hồn ta ơi! Sao mà em trong trẻo!
 Suôi em cười có lộng ánh ngọc châu.

Em đẹp quá bắt ta còn nhớ mãi
 Lúc em vui thì sông núi hân hoan
 Mỗi sáng sớm em nặn trời đất lại,
 Làm ta tin chẳng có độ phai tàn.

Thực có chẳng một bàn tay cao cả
 Nhận đời ta từng phút một cất đi

Đế đến mai sau hơi tàn xương rã
 Trả cho ta hồn tươi sáng xưa kia?

Hoa Giữa Nắng (Huy Cận)

Hoa chanh cánh tím mùi hương thoảng
 Nở góc vườn em anh nhớ dai
 Thơ giữa cuộc đời, hoa giữa nắng
 Du xuân con bướm quạt hương dài.

Hoa Sấu Bầy Ong (Huy Cận)

Mấy hôm chiều lại cơn giông
 Có lùm hoa sấu trước song, quên nhìn
 Chiều nay mây tạnh nắng lên
 Đàn ong quen – lại đến tìm lùm hoa.
 Ôi hoa đậu trái bao giờ?
 Bầy ong ngo ngẩn một bờ sấu xanh.

Huế Vốn Vương (Huy Cận)

Xanh mượt bờ xanh Huế Huế ơi!
 Cỏ cây đây đã hoá vườn trời
 Người đi bước nhẹ không nghe tiếng
 Mà nặng lòng yêu biết mấy mươi.

Huế hoa thiên lí mùi hương thoảng
 Huế tím chiều thu dậy ước mơ
 Mái đẩy câu hò ngân ánh nước
 Sóng không trôi bởi luyện lưu bờ

*Tuổi nhỏ đời ta Huế giữ không?
Cho ta xin lại những năm hồng
Cho ta trở lại ngày xưa cũ
Mới hái mùa thơ giữa độ bông.*

*Tình bạn tình yêu Huế khéo vương
Hoa xuân trái đậu thánh năm trường
Bâng khuâng nay nhện chiều giăng lưới
Bảng lảng lòng ai Huế vẫn vương.*

1978